

Arrest

nr. 115 250 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2013.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JADIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 10 september 2013 het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

In het kader van artikel 3 EVRM verwijst ze enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst, met name Kirgizstan en citeert ze uit verschillende internationale persartikelen. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. Evenmin als de verwijzing naar internationale persartikelen. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven, werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

van 28 maart 2013 met nummer 100 069 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog hangende is, wordt erop gewezen dat de aanvraag op 10 januari 2013 niet in overweging werd genomen.

Het overige betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 november 2013 staat het volgende vermeld: “De verzoekende partij zet uiteen dat zij uit Kirgizië komt, een politiek geëngageerde vader heeft die Oeigoers is en een Russische moeder heeft. De verzoekende partij stelt geen nieuws te hebben van haar vader en geeft aan dat haar moeder is verdwenen. Zij heeft een beslissing tot weigering van het asielstatuut gekregen en heeft een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Ondertussen heeft zij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, maar zonder dat de motivatie voor wat betreft de andere aanvraag door haar ingediend, werd gecheckt. Zij houdt in dat kader voor dat de gemeente een woonstcontrole heeft verricht op een andere verdieping van het gebouw. Zij stelt geen plaats of verwanten meer te hebben en niet terug te kunnen keren naar een land waar leden van haar minderheidsgroep, met name de Oeigoeren, in gevaar zijn. Zij wenst dat de omstandigheid dat het onmogelijk is voor haar om terug te keren, wordt bekeken en er een onderzoek wordt verricht van haar situatie. Zij stelt een heel actieve jongen te zijn, niet van het OCMW te houden en nooit hulp gevraagd te hebben aan de Belgische Staat. Zij wenst arbeider te worden en te studeren. Zij had immers in haar land van herkomst reeds studies aangevat en zou graag in België blijven voor het leven.”

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 10 september 2013 dat omtrent haar aanvraag 9bis van de vreemdelingenwet het volgende gesteld werd: “Waar de verzoekende partij stelt dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog hangende is, wordt erop gewezen dat de aanvraag op 10 januari 2013 niet in overweging werd genomen”. Door in haar vraag tot horen hier opnieuw over te beginnen zonder te betwisten dat op 10 januari 2013 een beslissing werd genomen, maakt ze niet aannemelijk dat dit element van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Waar ze stelt dat de woonstcontrole op een verkeerde plaats gebeurd is, wordt erop gewezen dat de beslissing van 10 januari 2013 niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en de Raad bijgevolg de argumenten die tegen die beslissing aangevoerd worden niet kan onderzoeken. Voorts werd in de beschikking ook de situatie in Kirgizie in het kader van artikel 3 van het EVRM onderzocht. Door opnieuw naar de situatie in Kirgizië te verwijzen, weerlegt ze de motieven van de bestreden beslissing niet. Waar de verzoekende partij tot slot stelt dat zij een heel actieve jongen is, nooit hulp gevraagd heeft aan de Belgische staat en zij wenst te studeren om arbeider te worden, moet opgemerkt worden dat dit betoog op zich geen afbreuk doet aan de motieven van de beschikking. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind. De in het verzoekschrift aangehaalde schending van de artikelen 6, 8 en 12 van het EVRM worden niet op concrete wijze uitgewerkt en is daarom onontvankelijk. Het beroep dient te worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET